

изборима од 2002. године који је у расподели одборничких кандидата примењивао Нимајерову, овај нови од 2007. године примењује Д'Онтов систем (систем највећег количника). То значи да се мандати расподељују тако што се укупан број гласова који је добила свака поједина листа дели бројевима од један закључно са бројем одборника који се бирају у локалној скупштини. Затим се тако добијени мандати разврставају по величини (у обзир се узима само онолико највећих количника колико се бира одборника) при чему свака листа добија онолико мандата колико тих количника на њу пада. При томе у расподели мандата (као и на републичким парламентарним изборима) учествују само оне изборне листе које су добиле најмање 5% гласова од укупног броја бирача који су гласали, а тај услове не важи само за странке националних мањина које партиципирају у власти и када освоје мање од 5% гласова. Дакле, и код локалних избора у расподели мандата учествују само листе које су прешле доњу границу гласова – испуниле цензус од 5% гласова. Добијени одборнички мандати се расподељују тако што је подносилац изборне листе дужан да у року од 10 дана од дана објављивања укупних резултата избора достави изборној комисији локалне самоуправе податке о томе који ће кандидати са листе добити одборничке мандате, а ако то не учини у накнадном законском року од пет дана, изборна комисија ће сама добијене мандате са листе доделити њеним кандидатима према њиховом редоследу на листи.

Од почетка своје примене (крајем XIX века) пропорционални систем (систем сразмерног представништва) је имао и своје присталице и противнике који су га величали или кудили. Његове присталице, тзв. „пропорционалности“ су истицали његове предности доказујући да је он у духу демократије јер погодује и већини и мањини. Код већинских избора већина добија све, а мањина ништа; ту се, дакле, ствара изборна ситуација у којој је изражена само воља већине, а не и мањине. Међутим, права демократија тражи да и већина и мањина учествују у власти а тиме и у деоби посланичких мандата. То се управо постиже пропорционалним системом који омогућује да се посланички мандати доделе и већини и мањини сразмерно њиховој изборној снази. У изборном резултату је изражена и воља већине и мањине. Воља већине је, истина, јаче изражена него воља мањине али ни ова није сасвим занемарена па је тако обезбеђена равноправност бирача. Поред пропорционалиста који су га величали било је и противника овог система – оних који су га критиковали доказујући да